

staar i den feile Formenting, at det, vi have udtalt os om, er tillige en Sparekasse, men det er slet ikke en Sparekasse, det er aldeles ikke Meningen; det, vi omhandle, er slet og ret en Alderdomsforsørgelse, hvor Bedkommende til en vis given Tid, f. Ex. 55 Aars Alderen eller 60 Aars Alderen, skulde møde med sine Penge for at kjøbe sig en vis Livrente. Naar Bedkommende i en Alder af f. Ex. 60 Aar møder med sin Kapital, lad Summen være 15 eller 17 Hundrede Kroner, saa siger den paagjældende Anstalt: Vi kunne udbringe Pengene til det og det, og derefter bliver Tarifberegningen. Jeg antager, at det maa være forstaaeligt for de Herrer, at det er noget ganske Andet end tredsevadende Tilskud; men der var ikke Tale om Tilskud, ikke Tale om, at denne Anstalt i det Hele taget skulde være Sparekasse, og ikke Tale om at sætte nogen fast Rente, men at sætte den til enhver Tid gjældende Rente, til hvilken Staten kan udbringe Midlerne; jeg tror, at det er saa tydeligt som vel muligt; men den ærede Ordfører vil opløse det end yderligere, naar han saar Ordet. I den oprindelige Betænkning — en Betænkning, som har været trykt, men som ikke kom herind — udvikledes det yderligere, at dette netop var Meningen. Jeg tror derfor, at den høitærede Finantsminister kommer til at give tabt, jeg tror, at de Herrer komme til at give tabt; vi forstaa vor Betænkning nok saa godt som de Herrer, saa de komme til at give tabt i den Henseende (Ufbrydelse). Saa de give ikke tabt med visse Grundlovsfortolkninger, hvorfor saa her? I det, jeg her har oplest, staar der ikke et Ord om, at der skal gives Tilskud af Staten; der staar tværtimod det Modsatte, saa kunne de Herrer læse saa længe, som de ville. Den Rentefod skal lægges til Grund, der anses for sandsynlig, videre end til Sandsynlighed kunne vi virkelig ikke komme. Konjunkturerne kunne forandre sig i et Dieblit. Det er jo heller ikke sikkert, at Renten er 4 pCt. om nogle Aar. Naar man gaar ud fra, at en Livrente kjøbes hver Gang, og altsaa den paagjældende Kasse ikke er Sparekasse, saa kan man komme dertil, at hver enkelt Afdeling ikke løber nogen Risiko for Tab, thi saa kan man se, hvad Afdelingen i det givne Dieblit udbringer sine Penge til. Af Hensyn dertil have vi ment det forsvareligt at kunne aabne Anstalten for Alle, men naar vi komme til Statstilskudssystemet, saa er det noget Andet. Naar de Herrer sige, at Forslaget om Statstilskud omtrent ligger i Hensires Forslag fra 1875—76, da vil jeg minde om, at der er Tale om et Tilskud, der skal gives gennem de Sattiges Kasse, hvis Bestyrelse dog skal om-

dannes, og hvorved man netop har villet sikke Interessenterne, de arbejdende Klasser, deres fulde Indskyldelse paa Styrelsen og vække Tanker for deres egne Sager; men det er noget Andet end det Forslag, der her foreligger. Der er i Virkeligheden ingen Lighed tilstede, og jeg haaber, at den ærede Ordfører yderligere vil klargjøre dette for de Herrer, da han jo maa være i Besiddelse af Aktstykker fra den Tid og saadanne Dokumenter — endog trykte — der tilfulde ville give den Udtalelse Medhold, som jeg er fremkommen med. Dermed tror jeg at have paavist, at saavel den høitærede Finantsminister som ærede Medlemmer tage fejl, naar de paastaa nu at komme med det, som vi netop have forlangt, og ville vise, hvor urimelige vi ere, at vi ikke nu ville gaa ind paa Forslaget, naar man netop byder os det, som vi have forlangt, thi det er slet ikke det. Der-næst skal jeg sige, at en Betænkning, der er afgivet af et Flertal i et Udvalg, ikke er Thingets Mening, ikke at tale om, at en Betænkning ogsaa tilstøder Spillerum.

Den høitærede Finantsminister har ikke været saa rolig i denne Debat, som han ellers pleier. Han kom blandt Andet til at anke over, at jeg skulde have udtalt mig, som om han havde sagt, at det var ham en Modbydelighed, at der var Standsforskjel. En saadan Urimelighed har jeg ikke sagt om den høitærede Minister, det tror jeg heller ikke vil kunne findes i mit Foredrag, som findes i Tidenden Sp. 615. Den høitærede Minister vil der se, at jeg sagde, noget forförtet, ganske den samme Tanke, som han selv havde udtrykt. Det har ikke været min Mening at ville paadutte den høitærede Finantsminister Noget, han ikke har sagt. Jeg forstaaer godt, at den høitærede Finantsminister sagde, at det var ham modbydeligt paa Forhaand at stemple Nogen som trængende eller ikke trængende. Det skulle vi heller ikke gjøre paa Forhaand; naar vi skulle trække Skjel, saa maa det gjøres, naar den Paagjældende skal have Tilskud; men det skal jeg ikke nærmere komme ind paa her, det vil foreligge, naar vi en Gang skulle til at behandle den endelige Lov. Men den Parallel, jeg drog i min Tale med Hensyn til den høitærede Finantsministers Stilling, var følgende, og den skal han nu faae. Han sagde: Det er mig modbydeligt at trække en saadan Grændse paa Forhaand og stemple Nogle som virkelig trængende til Hjælp. Denne Tanke kan jeg fuldt ud sympathisere med; men jeg sagde, det forekom mig ønskeligt — det var for Resten i Forbigaaende, jeg hentastede disse Ord — det forekom mig ønskeligt, at den høitærede Minister, naar der skulde være Tale om at